

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:16 SAYI:92 NİSAN - MAYIS 2019

ISSN 1304-7604

Rasim Özdenören • **Selçuk Azmanoğlu** • Mihriban İnan Karatepe • **Müzeyyen Çelik** • Mehmet Kahraman
Safiye Gölbashi • Yunus Nadir Eraslan • **Mesut Doğan** • Zeynep Sati Yalçın • **Mehmet Aycı** • Mustafa Uçurum
Soner Oğuz • Nuhan Nebi Çam • **Ayşe Bağcivan** • Sema Bayar • **Betül Ok** • Yıldırım Türk • **Segah Gümüş**
•Sercan Ceylan • **İbrahim Halil Çelik** • Gülay Ünsal Bulduk • **Ömer Vural** Ali Ulvi Temel • **Hatice Bildirici**
•Rüveyda Durmaz Kılıç • **Dürdane İsra Çınar** • Ali Necip Erdoğan • **Şeyma Kitapçı** • Emin Gürdamur
Tuba dere • Hale Sert • **Aysel Yıldız Erol** • Erhan Genç • **Mitrâ Elyâfi** • Muazzam İbrohimova
H. Baydemir • A. H. Efe • **K. Abdurakhmanova** • N. Faik • **Onur Altınbaş**
Ayşe Hicret Karakaya • **Veli Koçak** • Özlem Güner • **Fatma Aydar** • Tülay Kale

Söyleşi:

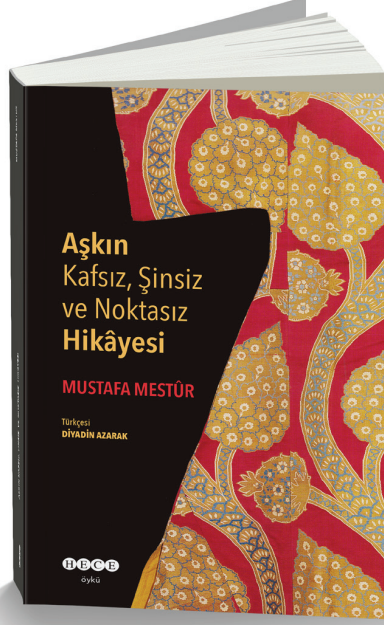
Celal Soydan ile öykü çevirileri üzerine Ali Ulvi Temel / Hatice Bildirici
Handan Acar Yıldız ile *Açık Unutulmuş Mikrofon* üzerine Rüveyda Durmaz Kılıç
Erhan Genç ile *Şimdilik Havadisler Bunlar* üzerine Hale Sert konuştu.

Mihriban İnan Karatepe: Şimdi Size Soruyorum

Dürdane İsra Çınar: Dilin Uykusunu Kaçırarak

Emin Gürdamur: Benim Öyküm

92

AŞKIN KAFSIZ, ŞİNSİZ VE NOKTASIZ HİKÂYESİ

MUSTAFA MESTÛR

Türkçesi: Diyadin Azarak

ÖYKÜ | 64 Syf.

Yatağa uzanmış ve annemi düşünüyorum. Gün geçmiyor ki onu ve ölümünü düşünmeye-yim. Sanki bir felaket olacakmış gibi ve ben her an o faciayı bekliyorum. Babamın felaketi iki ay önceydi. Bazen felaketin olmasını beklemek felaketten daha zordur. Kolumun üzerine uyuyorum ve yatak odasının köşesindeki vazoya bakıyorum. Vazonun içindeki yapraklar, üst üste sanki genişçe bir şemsiye olmuş. İsmi nedir bilmiyorum. Bitki isminde olan apartmanları hiçbir zaman aklımda tutamıyorum. Çiçek isimlerini de bilmiyorum. Mehtap'a bir demet çiçek alacağım zaman çiçekçiye çiçek ismi yerine her zaman renklerini söylüyordum: "Lütfen bir tane sarı çiçeklerden, birkaç tane de o beyaz çiçeklerden kenarına koyunuz. Zahmet olmazsa kırmızıları sarıların önüne koyunuz. "Ama Mehtap bütün çiçeklerin isimlerini biliyordu. Saksının içinde bitkilerden birinin kökü kırılmış, geniş yapraklar ona yapışıp eğilmiş saksının içinde. Uğur böceği eğilmiş yaprak üzerinden kökü kırılmış bitkiye doğru uçuyor ve o anda aklıma buzdolabının arkasında görmüş olduğum büyük karıncalar geliyor. Bilmiyorum bu evde niye bu kadar karınca ve böcek var.

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:16 SAYI:92 NİSAN-MAYIS 2019 ISSN 1304-7604

HECEÖYKÜ

NİSAN
MAYIS

92

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ

ISSN 1304-7604

YIL: 16 SAYI: 92

Nisan-Mayıs 2019

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni Rasim Özdenören

Yayın Kurulu Ali Karaçalı, Ali Necip Erdoğan, Ali Ulvi Temel,

Diñçer Eşitgin, Emin Gürdamur, Hatice Bildirici

Yönetim Yeri Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim Tel: (312) 419 69 13

Fax: (312) 419 69 14 P.K. 79 Yenışehir/Ankara

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

twitter.com/hecedergi

facebook.com/hecedergisi

Son Okuma : Beyza Nur Demirci

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: Hece www.hece.com.tr

Baskı: Dumat Ofset www.dumat.com.tr

2019 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 120 TL.

Kurumlar İçin: 405 TL.

Hece ve Heceöykü Dergisi İçin: 320 TL.

Yurt Dış: 100 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.

İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 31.03.2019

İÇİNDEKİLER

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu / 7

ÖYKÜ

- Mihriban İnan Karatepe/*Şimdi Size Soruyorum* / 8
Müzeyyen Çelik/*Beşinci Kat* / 14
Mehmet Kahraman/*Aşkta ve Kumarda* / 17
Safiye Gölbaşı/*Gülahter* / 26
Yunus Nadir Eraslan/*Kurt Masalı* / 30
Mesut Doğan/*Hikâyenin Adı mı?* / 32
Zeynep Sati Yalçın/*Dağın Öte Yüzü* / 36
Mehmet Aycı/*Kaçan Öykü Büyük Olur* / 41
Mustafa Uçurum/*Bol Tebessümlü Psikoloji* / 43
Soner Oğuz/*Fısıltılı Diyaloglar* / 45
Nuhan Nebi Çam/*Kördüğömler, Dalgalar ve Dağlar* / 49
Ayşe Bağcıvan/*Gözlerini Kapat Yıkılsın Dünya* / 54
Sema Bayar/*Kuklalar İçin İplerden Sonra Yaşam* / 57
Selçuk Azmanoğlu/*Saat Kaç* / 64
Betül Ok/*Bruce'un Gördüğü* / 66
Yıldırım Türk/*Lastik Kokusu* / 70
Segah Gümüş/*İpin Bir Ucu* / 74
Sercan Ceylan/*Zeval, Nem ve Ücra* / 83
İbrahim Halil Çelik/*Yırtık Mendil* / 90
Gülay Ünsal Bulduk/*N-İsyân* / 94
Ömer Vural/*Gönül Dağı* / 96

SÖYLEŞİ

- Ali Ulvi Temel • Hatice Bildirici/*Celal Soydan ile Öykü Çevirileri Üzerine* / 98
Rüveyda Durmaz Kılıç/*Handan Acar Yıldız ile Açık Unutulmuş Mikrofon Üzerine* / 102

ÖYKÜ ÜZERİNE

- Dürdane İsra Çınar/*Dilin Uykusunu Kaçırarak* / 109
Ali Necip Erdoğan/*Bir Rüya Görme Sanatı Olarak Öykü* / 114

Şeyma Kitapçı/“Sokakta Kalan Şair” Üzerinden Peyami Safa'nın Hikâyeciliği / 120

BENİM ÖYKÜM

Emin Gürdamur / 123

KAHRAMANIMA MEKTUPLAR

Tuba Dere/Kahramanlarına Mektuplar Yazan Kadın / 127

YAKIN PLAN / SÖYLEŞİ

Hale Sert/Erhan Genç ile Şimdilik Havadisler Bunlar Üzerine / 134

Hale Sert/Şimdilik Havadisler Bunlar / 139

Erhan Genç/Mavi Çakmak / 141

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı/Daha mı Güzel Oluyor Sevdiğimiz Ölünce / 145

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Mitrâ Elyâti/Çev: Aysel Yıldız Erol/Karanlıkta Kalyoruz / 147

Muazzam İbrohimova/ H. Baydemir, A. H. Efe, K. Abdurakhmanova, N. Faik/İncir / 148

HECEÖYKÜ'DE İLKLER

Onur Altınbaş/Arayış / 155

Ayşe Hicret Karakaya/Kimse Bilmez / 157

Veli Koçak/Sisifos Değil / 161

KİTAPLIK

Yunus Nadir Eraslan/Behçet Bey Beni Niçin Gülümsetti? / 164

Alim / 166

Rüveyda Durmaz Kılıç/Açık Unutulmuş Mikrofon / 167

Emin Gürdamur/İstanbul Hikâyeleri / 169

Özlem Güner/Kör Dövüşü / 171

Fatma Aydar/Dünyanın Çekmeceleri / 173

Tülay Kale/Uyurgezer Bir Gölge / 174

RASİM ÖZDENÖREN

VAHİY VE FELSEFE

Türkçe'deki "Doluya koydum almadı, boşa koydum dolmadı." deyimini, insanın çaresizliğini anlatmak için kullanılır.

Bu deyişte kullanılan unsurlarla kurulan mantıkta insan kendini tam bir açmaz içinde hissederek.

Bu deyişte elimizde üç unsur bulduğumuzu farz etmekteyiz: Birincisi, kendisiyle bir şeyleri doldurmak istediğimiz bir nesnemiz var. Biz, bu nesneyi, elimizde biri dolu, öteki boş bulunan başka iki "nesne"nin içine sığdırmak mecburiyetiyle karşı karşıya bırakıldığımızı düşünmekteyiz. Açmaz şuradadır: elimizdeki nesneyi dolu olan kaba sığdırmaya kalkıştığımızda, geriye bir şeyler artmakta, yani o nesneyi o kaba sığdırmayı başaramamaktayız. Öte yandan aynı nesneyi boş kaba koymayı denediğimizde, bu kez de, kabımız büyük gelmekte... Böylece bir türlü dengeyi sağlamayı başaramadığımızı görerek çaresizliğe düşmekteyiz.

İnsan gündelik hayatında böylesi açmazlarla karşılaşabildiği gibi, düşünce hayatında da benzer açmazlarla tarih boyunca karşılaşmışlardır. Varlığı maddeden başlatan düşünürlerle onu ide'den (düşünce) başlatan düşünürler, varlığı kendi görüşlerine indirgemek istediklerinde değindiğimiz nitelikte açmazla karşılaşmışlardır. Denebilir ki, felsefe tarihi, temelde, bu açmazı aşma çabasından ibaret kalmıştır.

Maddecilerle ruhçular arasındaki tartışmada, maddeciler, varlığı (insan ve onun düşüncesi, bilinci dâhil) maddeye irca etme veya maddeden neşet ettiğini ispat etme çabasında yoğunlaşırken; ruhçular da, varlığı düşüncenin (ide'nin) yansımasından veya dışlaşmasından meydana geldiğini ispat etmeye girişmişlerdir.

Aynı tartışma, farklı düzlemlerde, farklı veriler kullanılarak devam ettirilmiştir. Heraklit, varlığın hareketten ibaret olduğunu, dolayısıyla bizim "varlık" dediğimiz şeyin aslında "oluş"tan ibaret olduğunu ileri sürerken, Zenon hareket diye bir oluş olmadığını, bize hareket gibi görünen olgunun duyu yanılması olduğunu, varlık her ne ise o olarak kaldığı (özdeşlik) görüşünü ileri sürüyordu. Felsefe tarihi boyunca bu temel mesele araya nüanslar, farklı ayrıntılar, bazı farklı unsurlar konulmak suretiyle tartışma alanının gündeminde kalmaya devam etmiştir.

Aynı tartışmanın uç noktalarını 19. yy.ın başlarından itibaren iki görkemli diyaletikçi temsil etmiştir: Hegel ve Marks. Fakat bu tarihe gelinceye kadar kavramlar öylesine birbirinin içine girmiş ve birbirleriyle öylesine bileşimler teşkil etmiştir ki, çoğu yerde kimin kimden etkilendiğini veya neşet ettiğini söylemek güçleşmiştir. Hegel, kendini Heraklit'in mirasçısı sayarken, Marks'a göre o "idealist" (yani Platoncu) çizginin mümessilidir. Oysa bizzat kendisi "yöntem"ini Hegel'e borçlu olduğunu ileri sürmektedir. Fakat son tahlilde bunlardan biri (Hegel) düşüncesi ana cadde üzerinde, öteki (Marks) maddeci ana cadde üzerinde yerini almıştır.

Dini eğilimi olan düşünürlerin genelde idealist (düşüncesi) yöntemi; dini reddedenlerinse maddeci eğilimi benimsemesi Batı düşünce tarihinde neredeyse mütearife haline gelmiştir. Ne var ki, felsefenin verilerinden hareket ederek ileri sürülen görüşlere bakıldığında, münazaranın her iki tarafında yer alanların birbirlerini ikna etmeyi başaramadıkları; her iki tarafın da "doluya da koysa, boşa da koysa" dengeyi tutturamadığı görülmektedir. Bunun nedeni, günümüzden geriye bakıldığında anlaşılabilir bir gerekçeye dayanıyor. Çünkü din, felsefecilerin onu ele aldıkları düzlemde değil, ancak kendine ait düzlemde ele alındığında anlamlı ve anlaşılabilir bir yere oturtulmuş olurdu. Bu inceliği sanıyorum Batı düşünce tarihinde sezinleyen ve ilk kez açık seçik dile getiren Pascal olmuştur. O, Allah'a şöyle sesleniyordu. "Ya Rabbim, filozofların, bilginlerin Tanrısı değil; İbrahim'in, İshak'ın, Yakub'un Tanrısı!"

Böylece dine ister idealist yöntemle, ister materyalist yöntemle yaklaşılsın, aynı açmazın içine düşülüyor. Bu yöntemlerin mantığı kendisi için yeterli sayılsa bile (ki o bile kuşkuludur), aynı mantığın din alanına uygulanması bütünüyle kısır sonuçlar doğuruyor. Çünkü filozoflar, peygamberlerin peygamber olduğu kabulünden yola çıkarak değil, fakat onları felsefeye esir alarak dine yaklaşıyor. Bu yüzden de, idealist de olsa, materyalist de olsa aynı açmazla karşılaşılıyor.

Ancak burada olayın en ilginç yanı, maddeciler ve düşünceler kendi aralarında bir uzlaşma zeminine ulaşamamaları bile, kökende her ikisinin de aynı kaynaktan beslendiği gerçeğidir. Ontolojide ilk neden araştırmasında her ikisi de varlığın ruhtan neşet ettiği noktasında buluşur. Ancak her ikisi de ruhu maddi bir fenomen olarak algılar. Bu çıkış noktası gözden kaçırılmazsa tarih boyunca ruhçu olarak bilinen düşüncelerin de maddeci olduğunu gözlemlemek imkân dâhiline girer. Ve tersi: maddeci diye bilinenlerin de düşüncesi...

İşbu çapraz ilişkinin nedeni ise aslında felsefeye düşüncenin ilk kaynağının vahiy olması gerçeğidir. Ancak vahiy süreç içinde öylesine tahrifata uğramıştır ki ileri sürülen düşüncelerin vahiy kaynaklı olduğu gerçeğinin üstü kapanmış ve unutulup gitmiştir. Nitekim halen yaşamakta olan putperestliklerin olsun, farklı dinlerin olsun asal kaynağının vahiy olduğu gerçeği aynı unutuluşun mağdurudur.

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu

MİHRİBAN İNAN KARATEPE

ŞİMDİ SİZE SORUYORUM

Adım Buğlem. Boğum boğum, düğüm düğüm Buğlem. Baba adım: Buğra. Anne adım: Leman. Ortak bir aşkın meyvesiyim. Annemle babamın isimlerini tam ortadan(?) ikiye bölüp birleştiriyorsun; al sana Buğlem! Bir anlamı da var mı acaba, diye Google Çeviri'ye bakıyor bizimkiler: *Cenneti müjdeleyen melek*, çıkıyor. Yersen. Afiyetle yiyorlar tabii... Körün istediği bir göz, Allah vermiş iki tane... Hem anlamlı, hem oyunlu bir isim koymuş oluyorlar böylelikle biricik kızlarına.

Buğlem uyuyor; mışıl mışıl... Buğlem uyanıyor, pırıl pırıl... Buğlem emekliyor, düşe kalka... Buğlem'in ilk dişi çıkıyor; çın çın... Buğlem hastalanıyor, zırlı zırlı... Buğlem terliyor, buram buram... Buğlem'in ateşi çıkıyor, cayır cayır... Buğlem, Buğlem, Buğlem...

(İsmime de alıştınız bu arada haydi...)

Bütün çocuklara olanlar bana da oluyor. Yavaş yavaş büyüyorum işte... Annemin telefonu fotoğraflarımla dolup taşıyor. Facebook profil resmi ben. Whatsapp profili ben... Annemin Instagramı baştan aşağı yine ben. Anne ve babamın akrabaları, arkadaşları, uzaktan yakından tanıdıkları, tanımadıkları tarafından beğeniliyor, beğeniliyor, beğeniliyorum.

Burası hikâyenin başı. Hikâyemin başını tespit etmemizse mümkün değil bana göre. Annemin iki avucu arasına alıp okşadığı başımın hangi çağların uğultusuyla dolup taşıdığı ve bu yüzden şimdiki zamanda onun, o güzel kadife sesine nasıl olup da sağır kesildiğini bilemiyorum. Belki narkozun etkisi... (Bu narkoz kafası da iyiymiş, tavsiye ederim.)

“Narkoz da nerden çıktı şimdi?!” dersiniz eğer, alıştığınızı şekilde şöyle özet geçeyim:

Buğlem büyüyor. Buğlem okula gidiyor. İlkokul, ortaokul derken lise... Buğlem okul yolunda sevdiği oğlanı uzaktan uzağa görüyor. (Evet, Buğlem hep bebek kalacak değildi.) Oğlan da Buğlem'e karşı boş değil. Buğlem karşıdan karşıya geçmek istiyor. Buğlem önce oğlana, sonra oğlana ve sonra tekrar oğ-

lana bakıyor. İki bakışma arasında zaman, buz küpü mat, havada asılı katılaşıyor. Buğlem yola doğru bir adım atıyor. Sağdan gelen, kırmızı bilmem ne marka otomobilin şoför mahallinde oturan adamın kolunda ise kadranı ateşle baruttan bir saat işliyor. Sonrası gümm! Karşı kaldırımında oğlanın eli “Dur!” anlamında ve ağzı bir karış açık donup kalıyor. Buz küpü havada fişek gibi patlayıp bin parça oluyor. Buğlem’in kanı otomobilin tekerleklerini kırmızıya boyuyor. Mahalle berberinde yüzünün yarısı köpüklü bir amca, gürültüyü duyunca aniden döndürüyor başını. Berber çırağı, adamın yüzünü kesiyor. İnce bir kan sızıntısı bembeyaz köpüklere doğru akıyor. Kahvehanede okey oynayan adamlar, şakır şakır kapatıyorlar çuha örtünün üzerine ıstakalarını ve aniden ayaklanıp kapıya doğru koşuyorlar. Birkaç sandalye bu arada devriliyor, çay bardakları kırılazıyor. Bez çantasına öteberi doldurmuş evine yollanan hanım teyzeler, yanı sıra yürüyen çocuklarını kaybetmiş gibi birden, telaşla etraflarında arıyorlar ve yanı başlarında bularak, ellerinden yakalayıp hızla uzaklaşıyorlar oradan. Çocuklar, eve götürülürken başlarını döndürüp döndürüp gerisin geri bakıyorlar. Birbirlerine kur yapan sokak kedileri, korkuyla yerlerinden zıplayıp kuytulara saklanıyorlar. Burunları birbirine değiyor. Nefeslerinde korku ve çiftleşme isteği birbiriyle yarışıyor.

Ambulans, ilk yardım, hastane, ameliyat vs. derken belinden aşağısı felç. Kendine geldiğinde ortalığı kırıp geçiriyor. Kafasını bütün kuvvetiyle yatağın kenarlarına vuruyor. Hemşirenin kolundaki diş izi, annesinin yüzündeki yırtık, babasının yolunan saçları onun eseri. İç organları otonom çalışıyor. Düşünüyor, algılıyor, konuşuyor, görüyor, duyuyor, kokluyor, tadıyor, yiyebiliyor, gözkapaklarını indirip kaldırabiliyor, kolları, elleri çalışıyor, boynunu sağa sola döndürebiliyor, gövdesini kımlıdatabiliyor ama bacaklarında, ayaklarında hareket yok. Hiç yok. Kriz geldikçe sakinleştirici veriyorlar. Çünkü çalışan kısımlarına söz geçiremiyorlar.

Bendeniz işte... Buğlem. Boğum boğum, düğüm düğüm Buğlem!

Bundan sonrasını birinci ağızdan anlatacağım. Her şeyin ne kadar dramatik olduğunu görüyorsunuz. Kimseyi daha fazla üzmem istemediğimden babamın üç dört maaşına sebep olan tekerlekli sandalyemin tekerleklerini yavaş yavaş çevirip anne babamın uyuduğu bir saatte mutfığa girdim. Gece, ıslak ve ılık yemek masasının üzerindeydi. Durdum ve baktım. Ruhumu çimdikleme yerine karabasan gibi üzerime çöktü. Boğulur gibi hissettim bir an. İçeriye doğru biraz daha tekerlek çevirdim. Yemek masasının dört sandalyesinden ikisini kaldırmıştı annem ki tekerlekli sandalyemi rahatça masaya yaklaştırayabileyim... Masayı devirmek, sandalyeleri tekmelemek istedim. Tekme ve ben?! Bacaklarıma tükürdüm. Çünkü yerler cilalanmış görünüyordu. Mutfak tezgâhı boştu. Ay ışığı, yarı çekili perdeden mutfığa doluyordu. Eski ben olsaydım

ay ışığından sevgiler yontardım ama şimdi loş ışıkta sadece lavabonun pırlıltısı dikkatimi çekiyordu. Çamaşır suyuyla ovulmuştu ve buram buram kokuyordu. Yavaşı çekmeceyi çektim. Takıla takıla geldi. Annemin malum kazadan önce; “Bu dolaplar da dökülüyor artık Buğracım”ları da beraberinde geldi... Bu serzenişi uzun süredir duymadığımı hatırladım. Derdi günü ben olmuştum kadının, daha da üzüldüm. Onu bu dertten kurtarmak konusunda biraz daha cesaret aldım. En keskin bir bıçak alıp çekmeceden ve itip yerine yerleştirmeden onu, bir timsah ağzı gibi açık bırakarak orada, odama kadar gitmeye bile gerek duymadan, oracıkta bileklerimi... Fakat Raman içerden bağırdı. Saç tellerimde bir pigment, hücrelerimde minik, siyah bir çekirdek olarak çığır çığır bağırdı. (Raman; oğlum benim. Lisede kız arkadaşlarımla doğmamış çocuklarımıza don biçerken bu ismi bulduk. Dede adı: Buğra. Anneanne adı: Leman. İki ismin son hecesini yan yana koyuyorsun, al sana Raman! Bir anlamı da var mı acaba diye baktık biz. *Güneydoğu Anadolu’da bir bölgenin ve dağın adı*, çıktı. Biraz Hint ismi gibi dedi kızlar ama ortasına “h” koyarsan Rahman olur, al sana Abdurrahman!) Bir şeye bir isim vermeye gör. Hemen diriliyor. Bizim Raman yani Abdurrahman da öyle oldu. Malum kazaya kadar kızlarla dilimize dolandı, en neşeli sohbetlerimizin baş aktörü oldu. Kendisini unutmuştum. Bıçağın soğuk çeliği, bileğime değer değmez steteskobun soğuşundan ürperen bir bebek gibi anında mızıldanmaya başladı. Öldürmeyen Allah öldürmüyor. Ne benim somut varlığımı ne onun henüz bir forma kavuşmamış sade bir fikirden ibaret bulutsu varlığını... Dahası babamın boğazını susuzluktan kurutuyor. Gece gece yerinden kaldırıyor. Mutfakta beni bulduruyor. Babam, ne yapmaya çalıştığımı anlayınca, koca elleriyle saçlarımı ense kökümünden yakalayıp boynumu kanırtıyor. Yüzüme sağlam bir tokat aşk ediyor. Tekerlekli sandalyemi, iki yanından tutup sağa sola ittiriyor. Bir buzdolabına, bir ocağa doğru savruluyorum. Savrulduğum yerde tekrar yakama yapışıyor. Var gücüyle bağıyor. Küfürlerin biri, bin para... Elinden kurtulamıyorum. Neredeyse beni öldürecek! İstedğim de bu olduğu halde, kaçıp kurtulmak istiyorum ondan. Annem, gürültümüze uyanıyor. Sonra ikisi başlıyorlar tartışmaya... Benim derdim bana yeter. Ne yapayım?! Aradan sıyrılıp, tekerlekli sandalyemin tekerleklerini hızlı hızlı çevirerek kaçarcasına, odama gidiyorum. Bileklerim zonklıyor. Damarlarım şiş şiş. Kalbim bileklerimde atıyor. Fıskırıp ortalığa saçılmayan kan, debisi artmış bir nehir gibi damarlarımda çağlıyor. Beceriksizliğime ağlıyorum içli içli... Tartışıp dursunlar sabaha kadar... Bana kardeş yapmayan da bunlar değil mi?

Sonra başka denemelerim de oldu. Hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Bir türlü ölemiyorum. Beni pek yalnız bırakmıyorlar. Kendi derdim yetmezmiş gibi bir de bu Abdurrahman’ı sardım başıma. Yürüyebilsem onu da alıp ku-

çağıma... Yoo... Yoo... Tüm bunlar yürüyemediğim içindi... Kafam karışık. Bu satırları yazarken dahi babamın gözleri enseme boza pişiriyor.

Şimdi soruyorum:

Böyle yaşamak mı? Onurluca ölmek mi?

Yorumlar:86

Öne Çıkan Başlıca Yorumlar:

kendinol@gmail.com

Tarafsız bir soru sordun demeli! Böyle yaşamak mı derken, yaşayışını aşağılamış, onurluca ölmek derken, ölümü kutsamış oluyorsun. Sen kararını çoktan vermişsin bile! Bir de bize mi soruyorsun?

empatik@yahoo.com

Depresyonun dibine vurmuş insanların sağlıklı kararlar alabileceğini düşünen arkadaş, “kendin ol” bakalım ama her gün, her dakika, her halükârda, haydi kolaysa!

kendinol@gmail.com

Depresyonun dibine vurduğunu sanmıyorum sadece biraz şımarık ve babası da hak ettiğini vermiş.

üççocukanası@yahoo.com

Etrafına bak biraz yavrum. Ne insanlar var... Biraz şükret. Etme, eyleme kuzum... Bak ellerin kalem tutuyor. Ne güzel de yazıyorsun. Ya ellerin de olmasaydı... Olmayana üzülme yerine, var olanı güçlendirmeye bak çocuğum. Ne çok şey yapabildiğini göreceksin o zaman.

aklımayanayım@gmail.com

Yukarıdaki teyze ve onun gibilerin seni anlayabileceğini sanmıyorum. Kız var olanı güçlendirmek filan istemiyor teyze... Var olanı da reddediyor. Yaşama sevincini yitirmiş bir kere, anlamıyor musunuz?

birgünacıbirgünkeder@gmail.com

Yangına körükle gitmek tam da budur! Aferin! Bari birine bir hayrınız dokunsun ama yok işte, yok... Teyzeye selam.

boşvermişimdünyaya@gmail.com

Belki de hak etmişsindir. Kim bilir önceki hayatında ne haltlar yedin de başına bunlar geldi. Hani bir yerde reenkarnasyona gönderme yapıyorsun: “*Hi-kayemin başını tespit etmemizse mümkün değil bana göre. Annemin iki avucu arasına alıp okşadığı başımın hangi çağların uğultusuyla dolup taşıdığı ve bu yüzden şimdiki zamanda onun...*”

başkayerbaşkazaman@gmail.com

Yukarıdaki yorumu yazan arkadaş, çok kabasın! “Hak etmişsindir” yerine, “Şimdi bunu yaşamaman gerekiyor” diyebilirdin. Bence tek bir ömrümüz yok. Bütün bir zaman ömürdür ve düşe kalka kendimizi tamamlarız. Kim bilir bir

sonraki hayatında sen daha beter olacaksın, hiç düşündün mü?

boşvermişimdünyaya@gmail.com

Tabii canım ne demeysin, bir dahakine ben de kralım zaten! Ahaahaha-aa...

başkayerbaşkazaman@gmail.com

Bir kaza sonucu değil doğuştan engelli insanlar var. Onlara tanınan tek hayat bu olmamalı... Başka yerlerde, başka zamanlarda yaşamış ya da yaşayacak olmalılar... Onların bu yaşamlarını iyileştirmek için elimizden geleni yapmak, bizim görevimiz... "Ama neden ben?" diye sorduklarında söyleyecek bir cevabın var mı?

boşvermişimdünyaya@gmail.com

Yok. Seninki de cevap değil sadece teselli.

başkayerbaşkazaman@gmail.com

Farklı beden tecrübeleri... Sadece yaşamak gerekiyor. Sahip olduklarının hakkını vererek... Benim cevabım bu. Yaptığın iyilik ve kötülüklerin karşılığını ya şimdiki hayatında ya bir sonrakinde veya daha sonrakinde mutlaka göreceksin. Sonra hepsi –eğer inançlıysan- bir kalıba dökülecek.

yalnızbiri@yahoo.com

Bir sonraki hayatlarında ne olacaklarını biz göremeyiz, bence tam da bu hayatlarında beter olsun bunun gibiler!

boşvermişimdünyaya@gmail.com

Ooo bi dakika, bi dakika... Oklar bana döndü, ne oluyoruz?! Ölmek isteyen ben değilim, kendinize gelin. Bir insanın hayatı söz konusu şu an!

dervişan@yahoo.com

Tutumunu biraz kolaycılık olarak görüyorum. Yıllarca acı çeken insanlar var. Nefes dahi alamıyorlar makineler olmadan. Sana ne oluyor ki, birçok şey yapabilecekken her şeyden vazgeçiyorsun? Üstelik canına kıyarsan ebediyen cehennemden çıkamazsın.

vicdanîredd@gmail.com

Bence bedenimiz bizim tek gerçek mülkiyetimizdir ve tasarrufu da bize aittir. Acıya katlanmak zorunda değiliz. Dünya cehenneme dönmüş zaten...

olanlaöleneçareyok@yahoo.com

Tasarruf saçmalığına inanmıyorum. Doğumu nasıl seçemediysen ölümü de seçemezsin. Öleyim dersin ölemezsin.

emeklinevzatuzun@gmail.com

Bence gayet hayat dolu, neşeli, esprili, pırıl pırıl bir gençsin. Bizimle kafa mı buluyorsun?

Herşeyekarşı@gmail.com

Tipik bir yalancısın. Her şey tamamen kurmaca... Gece gece mutfağa gir-

dim diyorsun. Annen baban seni tekerlekli sandalyenden kaldırıp yatağına yatırmışlarsa kendi başına nasıl kalkabilirsin ki? Yok, onlar yattı ben yatmadım diyeceksen, senin gibi bir engelliyi, daha yatağına yatırmadan ebeveynlerin nasıl gece uykusuna yatabilir ki? Atıyorsun hem de hiç utanmadan. Gerçekten engelli olanlara karşı ayıp bu yaptığın. Utanmalısın!

illedehayat@gmail.com

Sen de tam bir fesatsın. Üstelik cahil bir fesat! İnsanları baştan mahkum etmişsin ve nasıl olabilir diye düşünmüyorsun bile. Kızın belinden aşağısı tutmuyor. Kolları sağlam. Bu tip insanlar için uygun aparatlar var ve yatağı da ona göre. Tekerlekli sandalyeyi yatağına sıfırılıyorlar önce. Sonra kendi kendilerini yatağına alabiliyorlar.

kıymık@yahoo.com

Herkese Merhaba. Geçen bir haber gördüm. Engelli bir kız intihar etmiş diye... Buraya yorum yazıp duruyorsunuz ama sakın bir şey olmasın, şey yani... “Başka denemelerim de oldu, hepsi başarısızlıkla sonuçlandı” diyor hani... Bu sefer başarmış olmasın? Malum, sosyal medyada bir sürü ölmüşlerin hesabı hâlâ aktif. Yorumlara hiç cevap vermiyor, farkında mısınız?

[Daha fazla yorum için tıklayın:](#)

MÜZEYYEN ÇELİK

BEŞİNCİ KAT

İşten eve geldiğinde; yani markete uğrayıp ve pazara uğrayıp ve çocuğu okuldan alıp eve geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Elindekileri hiç bırakmadan mutfak tezgâhına attı hepsini. Kapının önünde çıkardığı birbiri üstüne binmiş ayakkabılarını içeri almayı akıl etmedi. Sabah yine giyecekti o yüzden belki de. Atkısını, montunu, çantasını portmantoya astı. Kızının yere fırlattığı montunu yerden alıp onu da portmantoya astı. Salonda uyuyan eşinin koltuğun kenarına yığıldığı kıyafetlerini ayırdı, yatak odasına götürdü. Kocasının montunu da portmantoya astı. Ellerini yıkayıp saçlarını saldı. Komodinin üstünde bulduğu dişli bir tokayla saçlarını tutturdu. Mutfığa geçti. Tezgâhın üstündekileri bir bir buzdolabına yerleştirdi. Dolmalık biberleri ayırdı. Tezgâhın altından çıkardığı büyükçe bir leğende hepsini yıkadı. Biberleri meyve bıçağıyla oydu. İçlerini tuzladı. Akşam buzluktan indirdiği kıymayı buzdolabından çıkardı. Bir tencereye koydu, üstüne bir bardak pirinç koydu. Küçük bir soğanı eliyle hızlı hızlı doğradı. Akan burnunu koluyla sildi. Pul biber, karabiber, tuz koydu. Sonra biraz salça koydu. Bütün malzemeleri eliyle yoğurdu. Dilile tuzunu kontrol etti. Çekmeceden bir tatlı kaşığı aldı, biberleri doldurmaya başladı. Yanına kızı geldi. Ona da bir kaşık verdi. Çocuk da birkaç biber doldurup kaçtı gitti. Doldurma işi bitince iç malzemeleri koyduğu tencereye, doldurduğu biberleri yerleştirdi. Üstüne porselen bir tabağı ters çevirip koydu. İki bardak suyu da tencereye ekleyip ocağın altını açtı. Çıkan bulaşıkları yıkadı. Bulaşık makinesinin içindeki temiz bulaşıkları çıkardı, hepsini yerine yerleştirdi. Masanın üstündeki örtüyü kaldırdı. Üç tabak koydu. Üç bardak, üç çatal, üç kaşık. Buzdolabından yoğurt çıkardı, üç ayrı kâseye koydu. Balkona çıktı. Elindeki tabağa balkondaki turşu bidonlarından turşu çıkarıp koydu. Turşuları alıp masanın ortasına koydu. Banyoya geçti. Çamaşır sepetinin içindeki çamaşıruları ayırdı. Beyazlar fazlaydı, onları makineye atıp makineyi çalıştırdı. Oturma odasındaki çamaşır askısının üstündeki çamaşıruları topladı. Kucağında sepetle salona geçti. Belini koltuğa yaslayıp dinlenmek istedi. Dinlenir-

ken çamaşırları katladı. Biber dolmasının kokusu yavaş yavaş evi sarıyordu. Kucağında çamaşır sepetiyle yatak odasına geçti. Çamaşırları yatağın üstünde ayırıp hepsini yerine koydu. Nevresimi değiştirmesi gerektiğini düşündü. Önce yastıkların kılıflarını sıyırdı, çarşafı topladı, yorgan kılıfının altındaki düğmeleri çözdü. Yorgan kılıfını da çıkardı. Dolaptan çıkardığı yeni nevresim takımını önce kokladı. Sonra çarşafı yatağa serdi. Yatağın dört tarafını dolanıp çarşafın kenarlarını yatağın altına sıkıştırdı. Yastık kılıflarını geçirip eliyle düzledi. Yastıkları yerlerine koydu. Yorgan kılıfı tersti. Yorganın iki ucundan tutup silkeleye silkeleye kılıfını geçirdi. Yatağın üstüne attı. Alttaki düğmeleri ilikleli, yorganı birkaç defa daha silkeleyip yatağın üstüne serdi. Mutfağa koştu. Dolmanın altını kapattı. Tencerenin kapağını açıp tencereyi balkona koydu. İçeri geçti bir sandalye aldı. Oturup belini yaslamak ve biraz dinlenmek istedi.

Anneee !

Çocuğun odasına koştu. Dolabın üstünden bir şeyler istedi çocuk. Onları aldı, çocuğa verdi. Oda çok dağılmıştı. Odayı toplamaya başladı. Kızına biraz söylendi. Çocuk umursamadı. Masada kâğıt kesmeye devam etti. Dolmalar dedi, buz olacak!

Mutfağa koştu. Tencereyi balkondan aldı. Dolmaların üstündeki tabağı kaldırdı. Her tabağa dörder dolma koydu.

Yemek hazırrrr! Haydi sofraya.

Bir süre kimse gelmedi. Önce kızına gitti. Sofra hazır, dolma soğuyacak haydi!

Sonra salona gitti. Kalkar mısın, sofraya hazır!

Kalkmadı.

Eliyle kocasının sağ kolunu hafifçe sıktı. Sofra hazır, kalk artık. Bak gece uyuyamayacaksın.

Yemeyeceğim ben, yiyin siz.

Kadın sessizce odadan çıktı, mutfağa geçti. Çocuk masaya oturmuş, dolmaları didikliyordu. Didikleme de ye şunları dedi. Çocuk biberleri tabağın kenarına ayırdı. Birkaç lokma yedi. Yoğurt kâsesini eline aldı, birkaç kaşık da yoğurttan yedi. Doydum ben dedi, kalkıp televizyonun başına gitti. Kadın bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan yemekten sonra olan işlerinin planlamasını yapıyordu. Bulaşıkları toplayacak, mutfağı süpürecek, makineden çıkan çamaşırları serecek, yarın giyeceklerini ütülecek, çocuğu ödev başına oturtacak ve uyuyacaktı. Yatağa girdiği o andaki rahatlığını hayal etti birden, içi yumuşadı. Yemeği bitirdi. Sofrayı toplamaya başladı. Kocasının yemediği dolmaları tencereye geri koydu. Yoğurdu yoğurt kabına geri koydu. Kızdan kalanları çöpe dökmeye kıyamadı. Tekrar oturdu onları da yedi. Bulaşıkları sudan geçirip makineye dizdi. Masayı sildi, tezgâhı boşalttı. Ocağa çay suyu koydu. Altını